

V MARTIN BENKOVIČ

ŠTVANEČ

Š
AJRIŠ

KNIHA PRVÁ

artis
omnis

V MARTIN BENKOVIČ
ŠTVANEC

V
AJRIŠ
KNIHA PRVÁ

artis
omnis

Vaše rodinné
vydavateľstvo
od 2005

artisomnis.sk

„Mágia je iba veda, ktorej zatiaľ nerozumieme.“
Arthur C. Clarke

Martin Benkovič
ŠTVANEC
Ajriš – kniha prvá

Vydavateľstvo Artis Omnis
Kysucká cesta 9, 010 01 Žilina
www.artisomnis.sk

117. publikácia, prvé vydanie
Edícia Margo
Redakčná a jazyková úprava:
Marta Maňáková, Peter Obrcian
Zodpovedná redaktorka: Andrea Harmanová
Tlač: CORETA, a. s., Bytča

Martin Benkovič © 2021
Cover © Martin Cuco Luciak 2021
Typography © Jana Kollárová 2021
Slovak Edition © Artis Omnis 2021

ISBN 978-80-8201-122-0
Odporúčaná cena 13,90 €

1. KAPITOLA

Záverečné mám rád, pomyslel si Ajriš. Prešiel si rukou po dvojdňovom strnisku a hneď nato po krátkych vlasoch. Opieral sa o stenu pri dverách a sledoval večernú klientelu *U bielej Lujzy*.

Väčšina zákazníkov sa už dávno roztrúsila domov, alebo sa o to prinajmenšom na preplietajúcich sa nohách snažila, a nových už nečakali.

Zostali iba štangasti a členovia klubu v jednom. Ako vždy sedeli na vysokých stoličkách pri bare, v rukách pollitráky, podaktorí aj cigarety, a sledovali šport zo záznamu, alebo sa len tak medzi sebou bavili.

Pre bežných ľudí nič moc spoločnosť. Ožrani, bitkári, náckovia, zopár metalistov a punkerov, aj iné na prvý pohľad nesúrodé individúá. Podaktorým ani inde nenalejú, a tí druhí chcú byť medzi svojimi. Ale Ajriš ich mal svojím spôsobom rád. Jednoduchí ľudia. Vedel, čo od nich čakať a ako si s nimi poradiť. Keby bolo treba, majiteľka Lujza by im utiahla kohútik a od neho by vyfasovali zopár po papuli.

Kamarát-nekamarát, za to ho Lujza platila. Mizerne, ale platila.

Ústupky z priateľstva nerobil, nie, keď išlo o prácu. To by bol rovnaký ako tí pajáci vo vláde.

Odplul si do kýbľa pri dverách, znechutene sa uškrnul a cmukol perami.

Špiny zaujímajúce sa len o vlastné záujmy. O teplé miestečko s prehnaným platom a štátnymi výhodami. Hovno vedeli o skutočnom živote.

Pozrel na hodinky nad barom. Neboli najpresnejšie. Odlepil sa od steny a otočil ceduľu na dverách na zatvorené.

Nezamkol. Nemienil každú chvíľu otvárať, keby sa niektorá zo stálic rozhodla odísť späť k manželke, alebo kamkoľvek sa to cez deň vracajú. Pre mnohých to tu bolo ako druhý domov.

A aj tak to tu vyzeralo. Iba ďalší rodinný dom medzi mnohými. S tým rozdielom, že tento mal na spodnom poschodí krčmu a na druhom bývala Lujza. Zvonku nevyzeral najúctulnejšie. Najlepšie roky mal za sebou, už keď chodil Ajriš na základnú školu. S trochou peňazí sa ho pred pár rokmi pokúsili opraviť, ale na kráse mu nepridali.

Omietka opadávala, repasované drevené okná pre-fukovali, a Ajriš už prestal rátať, koľkokrát museli látať strechu.

S Lujzou a chalanmi si v ňom zriadili klub – *OLPM* – *Obyčajní ľudia proti mágom*. Skratka nič moc, ale bol to fajn názov. Taký neutrálny. Základom bolo, že členmi mohli byť iba čistokrvní ľudia. Žiadni kurvamágovia.

Aj preto sa tu stretával mix ľudí, čo by si inak hneď skákali do úsmevov.

„Hej, Ajriš!“ skríkla Lujza, aby prehlušila vravu chlapov, a súčasne stíšila hudbu z rádia.

Ajriš sa zahľadel na Lujzu a kútiky úst sa mu mimovoľne zdvihli. Podobne ako on mala ryšavé vlasy. Aj keď tie jej už pri korienkoch vyrastali a odhaľovali pôvodnú farbu – čiernu. Viazala si ich do copu, ale zopár prameňov sa vyšmyklo a teraz sa jej lepili na spotené čelo. V jej očiach a v ich okolí sa zračila únava z rokov a práce. Keď sa úprimne, od srdca usmiala, človek si mohol všimnúť chýbajúce zuby v zadných radoch. No genetika jej nadelila postavu, o ktorú sa nemusela starať. Menej aktívnu prácou jej síce kilá pribudli, ale na tých správnych miestach. V Ajrišových očiach jej to len pridalo na kráse.

Skrátka, mal pre ňu slabosť. V jeho dobrovoľne osamelom živote nebolo krajšej ženy. Pravda, nemal ich veľa. Väčšina zostala len na jednu noc či pár týždňov. Potom sa im zunovalo mať priateľa, čo celú noc trávi v práci a počas dňa spí. Ťažkú hlavu si z toho nerobil. Zvykol si na samotu a aj tak mu všetky postupne liezli na nervy.

U Lujzy si nebol istý, či to cíti rovnako. Občas sa tvárila, že áno, ale väčšinu času flirtovala s inými. Či už s hosťami, alebo spoločnými kamarátmi. Nevadilo mu to. A dokonca ani jej predošlá práca remeselníčky lásky.

Bola to minulosť. Určite mala svoje dôvody.

„Zaspievaj nám,“ požiadala.

Ajriš si povzdychol a zľahka zavrteľ hlavou.

Keby to povedal hocikto iný, tak ho len prebodne pohľadom. No jej nedokázal povedať nie a ona to veľmi dobre vedela.

„Ktorú?“ zahundral a podišiel k baru.

„Tú našu,“ koketne sa usmiala na Ajriša, podala mu

mokrú handru a oprela sa laktami o bar ako zamilovaná štrnásťka na koncerte chlapčenskej skupiny.

Chlapi pri bare sa aj s pohármi piva otočili. Všetci čakali, kým začne.

„Of all the money that e'er I spent...“ spustil svoju obľúbenú írsku skladbu The Parting Glass a utieral pritom stoly a vykladal stoličky. „... I've spent it in good company...“

Naučil sa ju počas pobytu v polepšovni, no írské piesne sa mu páčili už predtým. Netušil prečo. Vtedy mu aj prischla prezývka – Ajriš. Za spev, no hlavne pre ryšavé vlasy. Deckám to prišlo zábavné, jemu už menej. Neustále sa preto dostával do konfliktov. Aj to bol dôvod, prečo tam skysol dlhšie než ktokoľvek iný.

„... and all the harm that ever I did.“ Slovam takmer nikto nerozumel. Možno Lujza, mala maturitu, a zopár chlapov. Málokto z hostí ovládal cudzie jazyky, ale melódia piesne a jeho hlas im postačovali.

Kým dospieval, odpratával už takmer všetky stoly a stoličky. Pri poslednom verši: „... I'll gently rise and I'll softly call... Good night and joy be with you all,“ sa oprel o najbližší stôl.

V podniku zavládlo ticho, miestami narúšané bzučaním vzduchotechniky a kvapkaním vody z kohútika. Nikto sa ani len nepohol, len sa na Ajriša nemo pozerali.

„Vďaka, Ajriš,“ žmurkla na neho Lujza jedným okom a poslala mu bozk. „Potrebovala som to.“

„Si si istá, že nepotrebuješ aj voľačo iné?“ ozval sa odrazu čísi pobavený hlas od vchodu.

Ajriš ho nepoznal.

Čo nevidí, že máme zatvorené?

Otočil sa a od hlavy po päty si premeral muža vo dverách. Lepšie povedané mužov.

Boli traja. Vchádzali postupne. Vyzerali však ako jeden, alebo prinajmenšom kópia najmladšieho z nich, stojaceho na čele zvláštnej skupinky.

Ulízané vlasy, na mieru šité čierne obleky, pod nimi sa rysovali vyšportované telá. Rovnošatu dopĺňali krvavo červené kravaty a nevkusné zlaté reťaze ako doplnky k zlatým prsteňom. Všetko korunovali tmavé lesklé poltopánky.

Deväťdesiate roky sa už skončili.

Chlapci sa buď hrali na mafiánov, alebo si pomýlili podnik, keď išli na maškarný ples. Vyzerali skôr na to prvé.

Ajriš takmer zavrtel hlavou, ale udržal sa a len si povzdychol.

„Máme zavreté,“ oznámil pokojne a snažil sa dať do hlasu trocha slušnosti. Ruky si založil na hrud' a zovrel päste. Žily na rukách mu navreli.

Nezabralo to.

„Vážne?“ spýtal sa hovorca skupiny a pozdvihol jedno obočie. Vyzeral, že šéfuje celej tejto vyparádenej bande, aj keď z nich bol rozhodne najmladší. Mohol mať tak nanajvýš osemnásť, možno aj menej. Ešte mu ani poriadne fúzy nerástli, len také páperie. „Až von sme počuli nejaký otrasný škrekot, tak sme si s chlapcami povedali, že sa zastavíme a pozrieme sa, čo to vydáva. Či náhodou nepotrebuje prvú pomoc.“

Ajriš zaťal zuby, prešiel si po nich jazykom, ale nepohol sa.

Provokatéri.

Možno nemal hlas na spevácku kariéru, ale od škreko-
tu to bolo ďaleko.

„Prosím, opustite podnik,“ skúsil to znova po dobrom a ukázal na dvere. „Máme už zatvorené. V meste určite nájdete vhodnejšie miesto na osvieženie.“

Chlapík si Ajriša pozorne premeral. Zastal pohľadom na tetovaniach na predlaktí: *Mŕtvy mág – Dobrý mág*. Znechutením skrivil tvár, prešiel pohľadom po hostoch, na okamih sa zastavil na Lujze a napokon sa Ajrišovi pozrel do očí.

Ajriš v tých jeho čítal len jediné – sebavedomie väčšie, než by také mláďa malo mať. No ani štipka strachu či obáv z presily, ktorej čelili. „Sme smädní,“ odvrkol mladík a odfrkol si. Naďalej pritom s Ajrišom udržiaval očný kontakt. „A máme peniaze. Tak v čom je, kurva, problém, ryšavec?!“

Dal mu pár úderov srdca. Tolko väčšine z nich stačilo, aby sklopili zrak. Lenže tomuto nie. Buď si nevedomoval nebezpečenstvo, alebo si príliš veril. Napokon privrel oči Ajriš a zhlboka sa nadýchol.

Len pokoj, hovoril si v duchu a ďalej napínal šlachy na čelusti. *Nestojí to za to.*

„To je v poriadku, Ajriš. Nalejem pánom jednu na cestu, aby ich nesmädilo,“ prehovorila Lujza roztraseným hlasom a pokúsila sa zachrániť situáciu, aj keď nemusela. Poradil by si s nimi aj sám, a keby sa ukázalo, že je v nich

viac, tak by pomohli kamoši pri bare. Vždy si radi udreli, keď sa vyskytla príležitosť. No to by mohlo znamenať problémy s políciou a ktovie s kým ešte. To Lujzin podnik nepotreboval, a Ajriš už vôbec nie.

„Irish?“ zachechtal sa chlapík. „Stavím sa, že si v Írsku v živote nebol.“

Ignoroval ho a pustil sa do vykladania zvyšných stoličiek. Práve jeden stôl dokončil, keď sa pri ňom zastavili noví hostia a uprene na neho zazerali.

„Tento vyzerá dobre,“ povedal mladý naoko slušne, pritom hneď vedľa bol pripravený stôl a veľmi dobre ho videl.

Ajriš si zahryzol jazyka, aby nepovedal dačo, čo by neskôr oľutoval, a stoličky zložil.

Kútikom oka zazrel, ako sa chlapi z klubu pripravujú, ale nenápadne pokrútil hlavou.

Nechcel mať problémy kvôli takýmto niktošom.

Odstúpil a prešiel k inému stolu, ktorý potreboval spratať. Lujza zatiaľ v tichosti podišla k cudzincom. Ajriš ich jedným okom sledoval. Ani na sekundu sa k nim neotočil chrbtom.

Prišli robiť problémy, to bolo jasné. No tie časy, keď sa dal ľahko vyprovokovať, boli preč.

Lujza prijala objednávku a odkráčala späť.

Po celý ten čas *kravataáci* neprehovorili ani pol slova. Len sedeli, zazerali na Ajriša a on na nich.

Lujza im priniesla čapovaných Corgoňov, fľašu whisky Monkey Shoulder, najlepšiu a najdrahšiu, akú mala, tri prázdne poháre, a vzdialila sa.

Chlapík po pravici od mladého šéfa sa načiahol po whisky, otvoril ju a štedro nalial do pohárov. Časť sa mu podarilo vyliat' na stôl, ale nikoho z nich to netrápilo. Iba sa hlasno zarehotali.

Ako prvý pozdvihol pohár šéf. Malíček mu trčal, akoby išiel piť víno, privoňal si a kopol tekutinu do seba. Polovica mu stiekla po brade až na bielu košelu a zvyšok vyplul po chvíli, keď sa začal dusiť.

Ajriš pokrútil hlavou. Najradšej pil pivo, no nepohrdol ani tvrdým. Aj keď whisky nemusel, vedel aspoň tolko, že ju treba popíjať pomaly, a nie ju do seba hodiť ako boro-
vičku. Na také chľastanie mala Lujza iné druhy alkoholu. Oveľa lacnejšie.

„Chceš nás otráviť, ty kurva blbá!“ zakričal mladík, keď sa konečne prestal dusiť. Prudko sa postavil, schmatol fľašu a hodil ju do baru medzi ostatné liehoviny.

Lujzu minul len o pár centimetrov.

Chlapi pri bare vyskočili na nohy, podaktorí v rukách pevne zvierali poháre, až im beleli hánky, ale nič viac ne-
spravili. Stačil jeden pohľad mladého a zostali nehybne stáť. Zamračené tváre im doslova stuhli. Aj Lujza, inak statočná, vyzerala ako skamenená. V očiach sa jej zračil strach a hrôza.

Ajrišovi sa zdalo, že sa okolo nich vlní vzduch a teplota v miestnosti stúpa.

Mladého kamoši sa pomaly postavili, ponáťahovali si svaly na ramenách a krku, popraskali hánky, pričom neustále hľadeli na Ajriša ako na bravčové, čo treba naklepať.

Čakali už len na pokyn.

Nebol to Ajrišov podnik, ale mal na starosti bezpečnosť. Všetci veľmi dobre vedeli, že keď sa strhne bitka, je lepšie stáť na jeho strane. Mierne sa rozkročil.

„Napili ste sa, tak už aj môžete ísť,“ odignoroval urážku, hodenú fľašu aj predošlé nevyslovené provokácie. Skúsil to poslednýkrát po dobrom, ale vysloviť tých niekoľko slov mu zobralo aj posledné kúsky trpezlivosti.

Mladíkovi sa na pár sekúnd rozšírili zreničky a od prekvapenia mu poskočilo obočie, no zaraz ho vystriedalo pobavenie.

Ajriš pochopil, že len tak neodídu.

Vedel to vlastne, už keď prekročili prah dverí. Len odďaľoval konflikt. Nie že by mal problém rozbiť zopár hláv, na to sa priam špecializoval, ale čosi mu na nich nesedelo. Ich arogancia a sebavedomé vystupovanie, akoby boli nedotknuteľní, uzemnila aj bitkami ostrieľaných chlapov pri bare. Dosiaľ nepovedali ani slovo, a to bolo viac než nezvyčajné.

„Ja poviem, kedy pôjdeme, a ešte som to nepovedal!“ zavrčal chlapec a pozrel sa Ajrišovi uprene do očí.

Len prednedávnom mu mlieko tieklo po brade a už skúša finty ostrieľaných bitkárov. Asi to videl v nejakom filme a chce ho tým vystrašiť, ale na neho to nezapôsobilo. Zažil oveľa horšie strety.

Tentoraz však nemienil uhnúť pohľadom. V stávke bolo priveľa. Nadvihol ľavé obočie a spomenul si na Lujzino nedávne prirovnanie. Ryšavý Dwayne Johnson s modrými očami. Bola opitá, ale uznal, že čo-to majú spoločné. No to bolo predtým, než sa dozvedeli, že je mág.

Zdalo sa, že mladíka Ajrišov vzdor mierne zaskočil. V očiach sa mu na sekundu mihla neistota, ale ego mu nedovolilo ustúpiť. Hneď nato ju zastrel sebavedomím, ktoré z neho po celý čas sršalo všetkými pórmami.

„Trochu to tu prerobíme, čo poviete, chlapci?“ navrhol bez prerušenia očného kontaktu a luskol prstami.

Mal ich dobre vycvičených. Na povel sa rozbehli do strán a ničili, čo im prišlo pod ruky. Ako prvé im za obeť padol nábytok. Lámali ho, akoby bol z kartónu. Nebol drahý ani značkový, ale Lujza bude musieť siahnúť už do aj tak mizernej rezervy, aby nahradila všetko rozbité.

Jeden z chlapcových kumpánov sa postavil pred Ajriša a poťažkal v rukách stoličku. Uškrnul sa a s našpúlenými perami prikývol. Celý čas sa pritom usmieval, akoby si spomenul na dobrý vtíp. Z celej sily sa zahnal a trafil Ajriša z boku do ramena a hlavy. Stolička sa rozletela na márne kúsky a chlapík v obleku sa zmätene pozrel najprv na jej zvyšky vo svojich rukách a potom na Ajriša.

Ani to s ním nepohlo. Len si trochu pošúchal krk, hlavu a ucho, a zakrúžil ramenom. V minulosti ustál aj horšie útoky, ako bol tento. Flaše, bejzbalové pátky i oceľové tyče. Mal tvrdú hlavu, ale aj kosti.

„Ajriš! Zastav ich!“ Lujza očividne prekonala strach.

Ajrišovi nebolo viac treba. Ruka mu vystrelila, schmatol chlapovu kravatu a jedným ťahom si ho k sebe priťahol. Jeho kútiky úst ešte podliehali gravitácii, keď sa zaklonil a hlavičkou ho zasiahol do nosa. Prúd krvi na seba nenechal dlho čakať a muž sa odtackal pár krokov dozadu.

Jeho kolega neváhal ani sekundu a zasypal Ajriša údermi. Sprava, zľava, zdola, kopanec. Sprava, zľava, zdola, kopanec. Stále dookola.

Ajriš krok za krokom ustupoval, chránil si hlavu a odrážal údery a kopance, ktoré prichádzali čoraz rýchlejšie. Zakrátko sa pridal aj ten so zlomeným nosom.

Inkasoval niekoľko zásahov, ale roky potýčok ho zocelili. Máločo skutočne cítil, a ak hej, nedával to na sebe zvať. Držal to v sebe. Koža mu zhrubla natoľko, že si ani nepamätal, kedy naposledy krvácal. Kosti zosilneli, nelámali sa ani po tých najtvrdších ranách. Otrasy mozgu nepoznal. Pri prvom tetovaní sa tatérovi zlomilo zopár ihiel.

Držal to v tajnosti, aby si aj tých zopár kamošov, čo mal, nemyslelo, že je dajaký mutant. Nič na tom predsa nebolo. Jednoducho, veľa zniesol a bolesť sa naučil milovať a prijímať ju.

Pumpovala mu adrenalín do žíl, prikurovala jeho hnevu a posúvala ho ďalej. Už odmalička, keď ho bili za to, ako vyzeral, toho veľa zniesol. Krvácal, mal zlomenú ruku, nohu, neraz stál proti presile, ale ani raz z boja neutekol a nevzdal sa.

Tyranom sa treba postaviť a ani teraz to nebolo iné, aj keď ich zásahy boleli. Dokonca viac než zvyčajne.

Útočili len dvaja a šéf sa prizeral. V tvári mu pohrával škodoradostný úšľab a zdal sa byť spokojný s vývojom situácie. Kútikom oka poškuloval po Lujze. Určite cítil výhru, ale to Ajriša ešte nepoznal.

Ten sa len zahrieval.

Hodil pohľad na chlapov pri bare.

Stále sa nepohli.

Čo to s nimi, kurva, je? Inokedy sa hrnú do bitky aj za malé drgnutie či neškodný pohľad, a teraz tam stoja ako cicinbrusi.

Odzrazil pravý hák pravého útočníka a vzápätí ľavý od ľavého, ale päste od oboch naraz už nemal ako. Mierili mu na stred tváre. Pripravil sa na bolesť, ktorá sa mu hneď nato prehnala od oka a nosa celým telom. Ústa mu zaliala krv a troma rýchlymi krokmi uskočil mimo dosah.

Odplul si, rýchlo si požmolil zasiahnuté oko a kútikom druhého sa prekvapene zahľadel na krvavý chuchvalec na podlahe.

To sa mu už dlho nestalo.

„Už to s ním skončíte!“ zakričal mladík. „Nemáme na to celú noc. Zatiaľ sa pohrám tuná s cicuškou,“ jazykom si navlhčil pery a zízal pritom na Lujzu. „Po pár pohárikoch nevyzerá najhoršie. Ani chudá, ani tučná, tak akurát, aj keď som už videl aj lepšie. No má v sebe oheň, cítim to.“

„Snažíme sa, ale je to tvrdý parchant!“ posťažoval sa jeden z útočníkov a prešiel si rukou po spotenom čele. Nahnevane sa zahnal a minul.

Ajriš sa uškrnul. Ani sa nemusel príliš zakloniť.

Zdalo sa, že im dochádzajú sily, no aj tak mu prišli rýchli a silní. Až príliš. Určite trénovali bojové umenia, lebo si nevedel predstaviť, že by bežný smrteľník takto bojoval.

Jedine, ak by...? Nie, to nie je možné, nemajú predsa označenie.

Pomedzi uhýbanie sa ranám nakukol Ajriš k baru.

Všetci stáli rovnako ako predtým. Mierne sa chveli, tváre mali červené od hnevu, ale inak nezmenili polohu ani o kúsok. Teraz si už bol istý, že sa okolo nich cheveje vzduch. Videl to jasne.

Kurvafix! Sú to vyjebaní mágovia!

Uhol sa úderu z pravej strany a ten z ľavej nechal dopadnúť. Trafil ho do ucha, zaboľelo to, pískalo mu v ňom, ale potreboval to.

Bolesť je môj pomocník, hovoril si v duchu, zatiaľ čo si pritiahol chlapa po svojej lavici za kravatu. V očiach mu badal, že to nečakal, a päšť rútiacu sa na svoju tvár už vôbec nie. Po prvom zásahu sa mu skrížili oči, ale držal sa. Dokonca zopárkrát zdvihol ruky na obranu, ale Ajriš ho udieral znova a znova. Úspešne nachádzal diery v jeho obrane. No chlapík nie a nie odkvacnúť.

Po celý ten čas doňho zozadu búšil jeho spoločník. Ajriš údery prijímal a o to silnejšie ich rozdával. Protivník už nemohol vidieť ani na jedno oko, nos mal neprirodzene skrivený, a keď mu vypadlo zopár zubov aj s chuchvalcom slín, konečne ochabol.

Ajriš pustil bezvládne telo a zahnal sa po *kravaťákovi* za sebou. Minul, ale s tým rátal. Len potreboval viac miesta a aby mu dal na chvíľu pokoj.

Zachytil päšť letiacu na jeho nos a zovrel ju v dlani. Kostí zapraskali, tvár vyčarovala bolestivú grimasu, no vzápätí sa chlap zahnal voľnou rukou a trafil Ajriša čímisi tvrdým do spánku.

V očiach ho zaštipalo, na jazyku ucítil chuť whisky.

Uskočil dozadu, jednou rukou si vytieral oči a druhou

slepo mával pred sebou. Začul škripot rozbitého skla, tak sa zahnal tým smerom.

Netrafil, ale vzápätí pocítil zovretie na predlaktí a hneď nato na ramene. Chlap ho tlačil pred sebou, a pritom sa mu pokúšal vykrútiť ruku.

Podarilo sa. Ajriš škripal zubami, hlasno fučal, prskal, ale nevykríkol. Kričať znamená ventilovať a ventilovať znamená zbaviť sa paliva.

Kde, kurva, berú tolko sily?

V živote nepočul o mágoch, ktorí útočia len fyzicky.

Zažmurkal. Už videl o čosi lepšie, aj keď stále sa mu zahmlievalo pred očami. Útočník za chrbtom ho udieral plnou silou do ľadvín. Ajriš sa ho snažil zasiahnúť voľnou rukou, ale držal ho pevne.

Pri každom údere sa trochu prehol dopredu. Kútikom oka zazrel, ako sa mladý blíži k Lujze, dáva si dole sako a prehadzuje ho Ivanovi cez hlavu. Z času na čas sa s úškrnom obzrel a hodil po Ajrišovi svoj neznesiteľný a arogantný pohľad.

Keď prešiel okolo chlapov, ani jeden ho nezastavil. Boli ako začarovaní. Čo aj pravdepodobne boli.

Ďalší úder a Ajriš už vedel, že najbližšie dni bude šťať krv.

Musel niečo spraviť. Rozbehol sa k baru, ťahajúc útočníka za sebou, ale ten ho opakovane kopol zozadu do kolena. Po poslednom zásahu sa Ajriš zvalil na zem. Súper sa mu snažil vymaniť zo zovretia, ale Ajriš ho v poslednej chvíli chytil za zápästie a spoločne sa rozcapili na špinavej dlážke.

Ajriš sa prevalil cez útočníka, obkročmo si naňho sadol a zdravou rukou ho chytil pod krkom. Druhá mu voľne visela pozdĺž tela. Snažil sa ju vytriasť, ale potrebovala čas na zotavenie.

V mužových rozšírených zreničkách sa zračilo poznanie prichádzajúceho konca. Napriek tomu neustále celou silou udieral Ajriša, kam len dočiahol.

Jednu takú ranu vykryl a zasiahol mafiánovho poskoka pod pravým okom, vzápätí to zopakoval na druhej strane a pokračoval. Zastavil sa, až keď pästou udieral do dlážky.

Utreľ si z tváre súperovu krv a úlomky lebečných kostí. Keď niekoľko kúskov povypľúval, zhrozene sa pozrel na svoje dielo.

Nie však na dlho. Spomenul si na Lujzu, zdvihol hlavu a zadíval sa na mladého.

Postával len pár krokov od Ajriša a na tvári mu stále pohrával neznesiteľný povýšenecký úškrn, ktorému určite hovoril úsmev. Akoby ním smrť jedného z jeho mužov vôbec neotriasla.

„Dorob ho,“ prehodil ledabolo smerom k druhému. „Už melie z posledného. Zvládneš ho.“

O Ajrišovi a jeho kamarátoch hovorili, že sú nebezpeční pre spoločnosť. Že nenávisť nepatrí do modernej spoločnosti 21. storočia. Áno, podaktorí z klubu nenávideli každého a všetkých, čo boli iní než oni. Niektorí aj černochovej, cigáňovej, homosexuálovej, Židovej či Maďarovej, ale aj hocijakých príživníkov. Keď na to prišlo, tak aj bielych. Všetci sa však zhodli na mágoch, to bolo ich zameranie.

No tento zkurvysyn bol iný level bastarda. Ak ich považovali za zlo spoločnosti, čo bol potom on?

Vykročil k mladému, ale ďaleko sa nedostal. Za chrbtom začul škripot rozbitého skla pod podrážkou. Chystal sa otočiť, ale už to nestihol. Okolo krku ho pevne zovrel posledný chlapcov kamarát. Na prvý pokus mu podkopol nohy a zvalil sa s ním na zem. Ajriš sa zmietal, snažil sa ho striasť, ale chlap akoby vážil viac než on, čo sa v porovnaní s Ajrišovov postavou zdalo nemožné. Napriek tomu sa ho držal ako veľmi ťažký kliešť. Popritom sa vykúpal v mláke krvi, mozgu a kostí. Chlap nad ním mu do tej brečky tlačil hlavu.

„Prosím, nie!“ vykrikla Lujza a Ajriš zachytil zvuk trhajúcej sa látky.

„Skap uš, ty hajsel!“ zahuhlal útočník za jeho chrbtom od námahy, ale tolko radosti mu nemienil spraviť. Pokúsil sa nadvihnúť, zvládol však len pár centimetrov a šmykli sa mu ruky.

Zavrčal, popritom do seba vdýchol tie sračky pod sebou, a opäť sa dvihol. Tentoraz na laktoch a prevalil sa aspoň na bok.

Súper sa nohami omotal Ajrišovi okolo pása a usiloval sa mu znova zovrieť hlavu do zveráka.

Ajriš so zafunením nadvihol panvu, až mu navreli žily na krku, spánkoch a čele. Začal ťahať súperovi ruku nadol, pričom sa zmietal, a tak sa mu postupne podarilo uvoľniť zovretie okolo hrdla.

Chlap sa nadvihol, aby zmenil polohu. Ajriš využil príležitosť, prekĺzol popod uvoľnenú ruku a pomedzi jeho

nohy. Ako sa otáčal, pritiahol si súpera po šmykľavej dlážke až k sebe, prisadol ho a oboma rukami mu oblapil hrdlo.

Muž ho udieral do ramien, laktov, pokúšal sa ho zhoďiť, ale po chvíli zistil, že to nemá zmysel. Šmátral prstami po Ajrišovej tvári, snažil sa mu nahmatať oči, ale nedočiahol a dochádzala mu sila.

„Nie!“ zafňukala Lujza a Ajriš tentoraz začul tvrdé plesnutia nasledované tupou ranou a nič viac.

Kurva!

Chlapík pod ním sa nie a nie vzdať.

Obzrel sa po okolí, ale po ruke nebolo nič, čo by mohol použiť. Najbližšia črepina ležala pekných pár metrov od neho. Nakoniec ho ľavou rukou udrel do tváre a pravou do ohryzka. Normálne by stačil jeden priamy zásah, ale tento ochabol až po troch, a ešte stále dýchal.

Do piče vyjebanej! Nemal som sa s ním tak dlho hrať.

Unavene sa pozviechal zo zeme a pobehol k baru. Cesťou si vytriasal ruku, vyplúval krv a všetok cudzí sajrajt z úst. Z rebier mu pri každom pohybe vystreľovala ostrá bolesť, ale zatlačil ju do úzadia, ako to robil vždy.

Vletel za bar, divoko bijúce srdce mu zovrela neviditeľná sila, skrivil tvár a hlasno zafučal.

Kurvamág vyjebaný!

Mladík už mal stiahnuté nohavice kdesi pri členkoch, vytrčal na Ajriša bielu riť a prirážal.

„Aaaah!“ skríkol Ajriš, zdrapol ho za krk a jedným ťahom ho odtrhol od Lujzy. Nehýbala sa, nohy mala rozťahané a vykrivené, nohavičky roztrhnuté, ale postrehol jej dych. Bol plytký, ale bol.